

KLEINE GABRIËL

EEN WAAR VERHAAL
NAVERTELD DOOR
BETSY

Nijkerk — G. F. Callenbach

KLEINE GABRIËL

EEN WAAR VERHAAL

NAVERTELD DOOR

BETSY

Uit den mond der jonge kinderen en
der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid.
MATTH. 21 : 16b

Vierde, opnieuw bewerkte, druk

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

EEN RIJK EN TOCH ARM LAND,

Het jongske, wiens korte levensgeschiedenis hier wordt verhaald, woonde in een land, dat nu niet juist zoo heel dicht in onze buurt ligt. Met Portugal toch vormt het den Zuid-Westelijken uithoek van Europa, en zou het een eiland zijn, ware het aan den noord-

kant niet gedeeltelijk met Frankrijk verbonden door de Pyreneën, een hooge bergketen, die tusschen die beide landen een natuurlijke grensscheiding maakt

Nu zul je al wel weten dat het Spanje is, het land van de sinaasappelen, met zijn prachtige natuur en rijken plantengroei; met zijn citroen- en oranjeboomen, zijn cipressen- en mirtenboschjes; zijn vijgen, olijven en granaaten; zijn palmen en oleanders; zijn heerlijke wijnbergen, en nog zooveel meer kostelijks en schoons.

En toch moeten we bij dat alles nog zeggen: Arm Spanje! Want arm toch is het land waar Gods Woord geen toegang heeft, en men den Heer niet dienen kan volgens zijn geweten. En zoo was het tot voor betrekkelijk weinige jaren in Spanje gesteld.

Zooals je weet is Spanje een roomsch land, en stond het volk er sinds eeuwen geheel onder het gezag van de geestelijkheid, die, onder de leus: „Geen andere godsdienst dan de Roomsche,” alles deed om het licht van het zuivere Evangelie te weren. Zoo leefde het voort in onkunde en bijgeloof; en wee

hem, die het wagen durfde een ter sluiks ingevoerden Bijbel in zijn huis te hebben, of een bijeenkomst bij te wonen, waarin het Evangelie verkondigd werd naar de meening der Schrift. Zulk een werd zonder genade gevangen genomen en in een akeligen kerker geworpen, waar men hem soms maanden en jaren liet zuchten. Daar werd hij dan gedwongen zijn geloof af te zweren, en als hij weigerde, veroordeeld om op den brandstapel den marteldood te sterven.

Voor al bij ons, Nederlanders, wekt de naam van dat heerlijke en toch zoo beklagenswaardige land geen al te liefelijke herinneringen. Als we 't over Spanje hebben, denken we onwillekeurig aan den dweepzieken vervolger Filips II en den wreeden Alva, zijn onvermoeiden helper; aan gevangnissen en pijnbanken; aan brandstapels en moordschavotten, alles ter wille van het geloof.

Dat was toen een bange tijd voor ons land! Zag het er nog zoo uit, zeker zou je nu zoo gerust dit boekje niet kunnen lezen, of naar de Zondagsschool gaan, waar je het misschien gekregen hebt; want reeds het bezit van een

kettersch boek was genoeg om de menschen naar schavot of brandstapel te brengen.

Maar, Gode zij dank, wij beleven thans betere tijden. De Heer ontfermde zich over het verdrukte Nederland, en verlostte het uit de hand van zijn machtigen vijand. Hij gaf ons den Bijbel terug, en schonk ons klein volk de vrijheid, zoodat iedereen Hem nu onbevreesd volgens de overtuiging van zijn hart dienen kan. Dat is een onschatbaar voorrecht, waarvoor we onzen genadigen God nooit genoeg kunnen danken. Denk je daar wel eens aan?

Spanje was zoo gelukkig niet. Integendeel. Het raakte langzamerhand zijn macht en aanzien kwijt en kwam geheel in verval. In alles zag men Gods oordeelen rusten op het land, dat zoo hardnekkig de waarheid bleef verwerpen. Want al werden er na verloop van tijd geen brandstapels meer opgericht, toch bleef er een wreede vervolging bestaan tegen ieder die het Evangelie durfde belijden. En die toestand duurde voort tot vóór ruim vijftig jaar.

Maar toen, in het jaar 1868, brak ook voor Spanje de dag der vrijheid aan! Toen had er

in dat land een groote omwenteling plaats. De koningin, Isabella, een trotsche vrouw, die alle Protestanten in haar rijk vervolgde, en zich bij al haar onderdanen gehaat had gemaakt, werd van den troon gestooten en uit haar land verjaagd; en de mannen, die toen het bewind in handen kregen, verleenden het volk, onder meer voorrechten, ook vrijheid van godsdienst.

Sedert dien dag wordt ook in het roomsche Spanje het zuivere Evangelie in het openbaar verkondigd.

Vreemde, zoowel als Spaansche predikers, brengen er de blijde boodschap, dat God alzoo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. Bijbels en traktaten worden er bij duizenden verspreid; door het geheele land worden Evangelische gemeenten gesticht, en verrijzen er protestantsche kerken en scholen. Ook de Zondagsscholen worden er goed bezocht, soms zelfs door roomsche kinderen, die door de anderen worden meegebracht.

Je moet nu echter niet denken dat dit alles er zoo maar zonder slag of stoot tot stand komt. Neen, in den loop dier vijftig jaren werden de verleende vrijheden meer dan eens weer ingetrokken, en nog ondervindt het werk der Evangelisatie er veel tegenstand en worden de Protestanten er op allerlei wijzen bemoeilijkt, zoowel door de roomsche geestelijkheid als door de regeering, die de laatste dikwijls in de hand werkt.

Maar het licht van Gods Woord dringt er toch meer en meer door, en ook in dat gedeelte van 's Heeren wijngaard heeft men reeds tal van heerlijke vruchten op den arbeid mogen aanschouwen.

Een bewijs daarvan vinden we in de volgende geschiedenis, die ik eens gelezen heb, en hier aan onze Hollandsche kinderen wil oververtellen.

ONDER DEN GROND.

Het zal nu omstreeks veertig jaren geleden zijn dat er te Madrid, de hoofdstad van Spanje, een predikant begraven werd, die bij zijn leven zeer geliefd was, en wiens dood diep werd betreurd.

Een groote menigte menschen had zich dien morgen op het kerkhof verzameld om de begrafenisplechtigheid bij te wonen. De een kwam uit belangstelling, de ander, zooals dat meer gaat, uit nieuwsgierigheid, want nieuwsgierige menschen zijn er nu eenmaal overal, dus ook in Spanje, zoowel als in Nederland.

Onder degenen nu die uit belangstelling gekomen waren, bevond zich ook een Bijbelvrouw, Petra genaamd.

Van een Bijbelvrouw heb je misschien nog nooit gehoord. Maar van een Bijbelman, of liever Bijbelcolporteur toch wel. Je weet, dat is iemand, wiens lust het is om het Woord van God, onzen dierbaren Bijbel, zooveel mogelijk onder de menschen te brengen,

•

en die er daarom mee langs de woningen gaat, vooral op die plaatsen, waarvan hij veronderstelt dat menschen wonen, die er geen hebben. Daar biedt hij zijn Boeken dan te koop aan, waarbij hij natuurlijk niet verzuimt, de menschen op de onmisbaarheid en hooge waarde er van te wijzen, en hun te spreken van Hem, die er zich in openbaart; en als hij koopers ontmoet, wien het aan het noodige geld ontbreekt, dan geeft hij zijn Boeken ook gaarne voor zeer lagen prijs, ja soms voor niets.

Dit nu was het werk dat Petra, de Bijbelvrouw, destijds in Spanje verrichtte; een werk dat al haar liefde had, en waaraan zij zich met haar gansche hart wijdde. ¹⁾

Ook zij was dien morgen om twee redenen naar het kerkhof gegaan. Vooreerst wilde ze gaarne den geliefden leeraar zien begraven; maar behalve dat was er nog iets, dat er haar heengetrokken had. Petra wist, dat er op het kerkhof veel menschen bijéén zouden zijn, en meende daar dus een geschikte gelegenheid te

¹⁾ De eerste Bijbelvrouw heette Dolores en ving in het jaar 1870 haar werk aan.

zullen vinden, om nog wat Bijbels te verspreiden.

Zij zag zich in haar verwachting niet teleurgesteld. Niet alleen kon ze tot haar blijdschap

al de door haar meegebrachte N. Testamenten en traktaatjes uitdeelen, maar ze kwam er zelfs nog te kort; want juist toen zij het kerkhof wilde verlaten, kwam er nog een arme vrouw, met een klein jongske op den arm, en een

ander aan de hand, naar haar toe, en vroeg haar vriendelijk of ze ook voor haar nog een Boek had.

Het speet Petra erg dat zij de arme vrouw niet helpen kon, vooral toen ze zag hoe verdrietig het antwoord haar maakte. „Zoudt ge zoo graag zulk een Boek willen hebben?” vroeg ze medelijdend. „Zeg me dan maar eens waar ge woont, dan zal ik u morgen een Nieuw Testament brengen.”

De vrouw zag Petra met een treurig lachje aan. Toen kwam er: „Ik wil het u wel zeggen, maar ik vrees dat u mijn woning toch niet zult kunnen vinden, want ik woon heel ver weg, op het land, en nog wel in een hol, onder den grond.”

Maar Petra liet zich hierdoor niet afschrikken. Den volgenden dag ging ze aan het zoeken, en na veel moeite gelukte het haar eindelijk het bedoelde hol te vinden. Ze vernam nu dat de vrouw een weduwe was, wier man nog maar kort geleden, door het instorten van een grooten kalkoven, het leven verloren had, en die thans met haar beide kinderen in de grootste armoede verkeerde.

Petra sprak de arme vrouw woorden van troost en bemoediging toe, en gaf haar het zoozeer begeerde Nieuwe Testament, met de belofte spoedig terug te zullen komen.

Deze belofte kwam ze trouw na. Week aan week bezocht zij het kleine gezin in de onderaardsche woning, waar ze immer met blijdschap ontvangen werd. Ook voor Petra zelve was het een genot, met deze vrouw, die in waarheid hongerde en dorstte naar de gerechtigheid, de Schrift te lezen, over den Heiland te spreken, en mooie liederen te zingen, wat vooral de kinderen graag deden. Eén der liederen werd al spoedig hun lievelingslied. Het begon: Ik heb een goeden Vriend gevonden, terwijl ieder couplet eindigde met de woorden: Mijn dierbaren Jezus!

Een jaar lang hield Petra haar bezoeken vol, en zeker zou zij het nog langer gedaan hebben, had ze op een goeden dag niet gehoord, dat de arme vrouw met haar kinderen het hol had verlaten, zonder dat iemand wist waar ze heen was gegaan. Tevergeefs poogde Petra haar nieuw verblijf te ontdekken. Al haar pogingen om iets van het gezin te weten

te komen bleven vruchteloos, tot ze een jaar later vernam dat de vrouw gestorven was, en haar beide jongetjes geheel onverzorgd had achter gelaten. Dit was tot haar spijt het eenige, wat men er haar van zeggen kon.

Zooals later bleek, zwierven nu de arme weesjes, waarvan het oudste pas zeven en het andere vijf jaar was, hulpeloos rond, tot ze eindelijk de groote stad Madrid bereikten, waar ze door de politie gevonden en naar een Inrichting voor verwaarloosde kinderen gebracht werden.

Daar stierf al spoedig het oudste van de twee, waarna het jongste, Gabriël, die er zonder zijn broertje niet blijven wilde, stilletjes uit de Inrichting wegliep. Van den dood had het kind weinig besef, maar hij wist dat zijn moeder en zijn broertje, al begreep hij niet hoe, naar den Hemel gegaan waren, waar Jezus, zijn goede Vriend, woonde; en dáár wilde hij nu ook zien te komen, veel liever dan in dat groote huis te blijven, waar hij niets dan vreemde gezichten zag.

ALLEEN OP DE WERELD.

Daar stond dan de kleine Gabriël weer op straat, nu geheel alleen. Waar zou hij nu heengaan? Ja, dat wist hij zelf niet. Hij liep maar op goed geluk voort tot hij in een bosch kwam, waar hij zich, hongerig en moe, nederzette om wat uit te rusten, en weldra in slaap viel.

Zoo vond hem een veehoeder, die daar juist in de nabijheid met eenige anderen de kudde weidde, en, verwonderd op het gezicht van het eenzame kind, hem zachtjes uit zijn slaap wekte.

Gabriël schrikte toen hij op eens dien man vóór zich zag. Hij dacht dat het iemand uit de Inrichting was, die hem kwam zoeken en terughalen, en begon hevig te schreien. Maar de man stelde hem gerust en vroeg hem, met vriendelijke woordjes, hoe hij zoo alleen hier kwam.

„Ik zoek mijn goeden Vriend!” zei het kind, nog altijd schreiende.

De man was natuurlijk uit dit antwoord nog niet veel wijzer geworden, en vroeg

daarom verder: „Wie is je goede Vriend, mijn kind; en waar woont Hij?”

„Hij heet Jezus,” zei Gabriël. „Hij woont in den Hemel. Daar heeft Hij ook mijn moeder en mijn broertje gebracht. Ik ben Hem aan

het zoeken; en ik moet Hem vinden, ja ik moet, want ik wil ook bij Hem zijn! Ach, help me toch! Ik weet den weg niet!"

De veehoeder, die den Heer niet kende, en zelfs nog nooit den dierbaren Jezusnaam had hooren noemen, begreep niets van de vreemde woorden van het kind. Maar ze hadden hem toch getroffen, en zijn medelijden met het verlaten dreumesje nog meer opgewekt. Ofschoon zelf heel arm, kon hij het toch niet over zijn hart krijgen hem aan zijn lot over te laten. Hij nam hem dus mee naar zijn makkers; en gedurende de dagen, die ze daar nog in het veld vertoefden, bleef Gabriël bij hen.

Gewoon aan het vrije leven in de open lucht, beviel het ons vriendje daar buiten heel wat beter dan in het huis, dat hij zoo pas ontvlucht was, terwijl de herders, op hun beurt, grooten schik hadden in het aardige kereltje. Gedurig zong hij hun zijn liederen voor; zijn geliefkoosd: Ik heb een goeden Vriend gevonden natuurlijk het meest; en dan begon hij hun telkens op zijn kinderlijke wijze te vertellen van zijn moeder en zijn broertje, die naar den Hemel waren gegaan, naar zijn goe-

den Vriend, zijn lieven Jezus, en dat hij net zoo lang zou blijven zoeken tot hij ze allemaal vond.

Toen de herders naar huis gingen, nam de

man, die Gabriël gevonden had, hem mee naar zijn moeder, een oude vrouw van tachtig jaar, met wie hij samenwoonde. Ook tot haar sprak het jongske gedurig over Jezus, en dan vroeg

hij haar of zij ook dien Vriend niet wilde zoeken en naar den Hemel gaan.

Maar het oudje was al even onwetend als haar zoon, en begreep ook weinig van wat

het kind vertelde. Maar ze luisterde er toch gaarne naar, vooral naar zijn zingen. Het lied van „den goeden Vriend” kon ze na eenigen tijd al mee neuriën, en dikwijls liet ze den wensch hooren: „Ach, wist ik maar wat meer van Hem!”

Den kleinen zanger kreeg ze al spoedig heel lief. 't Berouwde haar niet dat haar zoon hem had meegebracht; en Gabriël hield ook veel van het oude moedertje. Hij noemde haar „Grootmoeder”, en den veehoeder noemde hij „Vader”.

Omtrent acht maanden later gebeurde het eens dat Petra, die haar liefdewerk nog altijd onvermoeid voortzette, een arme vrouw bezocht, die in de buurt van den veehoeder woonde. Terwijl ze daar zat, kwam opeens kleine Gabriël de hut binnengelopen, met een behuïd gezichtje en een dringend: „Ach, buurvrouw, kom toch asjebliëft eens gauw naar Grootmoeder kijken! Grootmoeder is zoo ziek!”

Toen viel zijn oog op de vreemde bezoeker, op wie hij eerst niet gelet had, en nauwelijks heeft hij Petra herkend, of hij vliegt haar om den hals, en roept: „O, ben u daar! O, wat ben ik blij dat ik u weer zie! Ach, kom toch gauw mee naar mijn lieve grootmoeder, vóór dat ze sterft! U hebt mijn moeder gezegd hoe ze den goeden Vriend kon vinden, en nu moet u het haar ook zeggen! Ze verlangt zoo naar Hem.”

GROOTMOEDER VINDT DEN GOEDEN VRIEND.

Zooals zich denken laat was Petra niet minder verheugd dan haar vriendje, dat ze elkander eindelijk weergevonden hadden. Ze liet zich dan ook niet lang nooden, en ging dadelijk met hem en de buurvrouw naar de woning van de zieke.

De oude vrouw lag te bed, schijnbaar geheel onbewust van wat er om haar heen voorviel, en bemerkte dus niet dat er iemand binnenkwam. Maar toen Gabriël haar hand greep, en haar met zijn schelle stemmetje toeriep: „Grootmoeder, luister toch eens! Hier is de juffrouw die alles weet van den goeden Vriend, van wien ik u verteld heb!” scheen de zieke uit haar verdooving te ontwaken. Ze opende de oogen, zag Petra gedurende eenige oogenblikken aan, en smeekte toen, zacht en afgebroken: „Och, zeg me toch, wie is die goede Vriend, van wien dit kind altijd spreekt? Hij zegt dat Hij Jezus heet, en in den Hemel woont. En in dat lied staat, dat Hij de men-

schen gelukkig wil maken. En ik bèn niet gelukkig. — O! vertel me van Hem; ik verlang zoo om meer van Hem te weten.”

Petra zette zich naast het bed neder, en met de hand van die oude, stervende vrouw in de hare, vertelde zij haar, zoo eenvoudig als ze maar kon, dat wij allen verloren zondaren zijn, maar dat God, in Zijn oneindige liefde en barmhartigheid, Zijn eigen Zoon op aarde heeft gezonden, Hem als een arm hulpeloos Kindje heeft doen geboren worden, en Hem, na een leven vol lijden, aan den bitteren kruisdood heeft overgegeven; en dat Hij nu door het dierbaar bloed van den Heere Jezus, allen die Hem liefhebben en zich aan Hem overgeven, van de zonden reinigen en voor eeuwig gelukkig maken wil.

In hoeverre deze onwetende vrouw haar woorden vatte, wist Petra niet; maar de glans van blijdschap op het gerimpeld gelaat, en de woorden uit den mond van de zieke, waren haar een duidelijk bewijs, dat de Heilige Geest in dat hart werkte, en de Heere Jezus haar in die oogenblikken onuitsprekelijk dierbaar werd.

Met inspanning van haar laatste krachten richtte de stervende zich een weinig op, en riep: „Jezus! lieve Jezus!... tachtig jaar heb ik in deze streken geleefd, en nooit had ik

Uw gezegenden Naam hooren noemen, vóór dat dit kind bij ons kwam. O! hoe goed zijt Gij voor mij geweest, dat Gij hem op mijn ouden dag nog tot me gebracht hebt! — Ja, nu weet ik, wie Gij zijt! Nu heb ik U gevon-

den; U, den goeden Vriend! O, vergeef mijn vele, vele zonden, en neem mij in Uw Hemel. Laat mij daar eeuwig bij U mogen zijn!"

Toen viel ze uitgeput in haar kussen, en bleef geruimen tijd stil liggen. Slechts nu en dan kwam er zacht: „Vergeving genade Jezus Jezus" En met dien liefelijken Naam op de lippen ging het afgeleefde moedertje spoedig daarop naar haar Verlosser en Heer.

Toen ze dood was, hieven de omstanders te zamen het lied aan, dat haar zoo tot zegen was geweest, en het eerst haar verlangen naar den Zaligmaker, dien ze toen nog niet kende, opgewekt had. Daarop nam haar zoon den kleinen Gabriël in zijn armen, overlaadde hem met kussen, en beloofde met oogen vol tranen: „Mijn lief kind, zoolang ik leef zal ik je tot een vader zijn!" Toen zich tot de anderen wendend: „Dit kind is de eerste geweest die ons, oude, onwetende zondaren, met den Naam van onzen éénigen en liefdevollen Redder bekend gemaakt heeft."

Petra sprak nu de aanwezigen nog eenige goede woorden toe, woorden van opstanding

en leven, en verliet toen de hut, den Heer dankend, die haar daar te rechter ure gezonden had, en vast besloten haar bezoek spoedig te hervatten.

NAAR HET HEERLIJKE LAND.

Het hart des menschen overdenkt zijn weg, maar de Heere stuurt zijn gang, zegt ons bijbelsch Spreukenboek. Dit beteekent, dat een mensch zijn voornemens niet altijd ten uitvoer kan brengen, en het soms heel anders gaat dan hij dacht en wenschte. Dit zou ook Petra ondervinden. Gelukkig wie dan, evenals zij, met zijn gansche hart zeggen kan: Wat God doet, is welgedaan.

Nog maar heel kort na het hierboven verhaalde had Petra het ongeluk een ernstigen val te doen, waardoor zij lam werd, en geheel onbekwaam om haar geliefden en nuttigen arbeid voort te zetten. Dit was een groote beproeving voor de zoo ijverige bijbelvrouw. Wat zal ze, als ze daar zoo machteloos neder-

zat, en wellicht nog zit, dikwijls gedacht hebben aan haar vele arme en onwetende vrienden op de heide rond Madrid, die haar onderwijs zoozeer noodig hadden; en niet het minst aan haar pas hervonden vriendje Gabriël. Maar kon ze zelf hen niet meer met het Woord van God bekend gaan maken, voor hen bidden kon ze toch nog wel; bidden of de Heer andere dienstknechten en dienstmaagden tot hen wilde zenden, en bovenal Zelf, door Zijn Heiligen Geest, hun den weg naar den Hemel wilde wijzen. En dat deed ze ongetwijfeld vuriger dan ooit.

Eenigen tijd, hoelang weten we niet, nadat Petra dat ongeluk overkomen was, kreeg ze op zekeren dag, geheel onverwacht, een bezoek van den veehoeder, die haar de tijding kwam brengen, dat zijn lieve, kleine Gabriël gestorven was. Hij had een longontsteking gekregen, die in weinige dagen een einde aan zijn leventje gemaakt had.

De man was erg bedroefd. En geen wonder! Hij had zich zoo aan zijn pleegkind gehecht!

Gedurende zijn korte ziekte, zoo vertelde hij Petra onder tranen, had hij maar gedurig

van zijn goeden Vriend, zijn dierbaren Jezus gesproken, en een ieder, die bij hem kwam, aangespoord om toch ook dien Vriend te zoeken en lief te hebben. Als je hem vroeg of hij ook het een of ander begeerde, was altijd

zijn antwoord: „Neen, ik bekeer niets dan mijn Vriend Jezus te zien, die voor me stierf en voor Vader, — daarmee bedoelde hij mij,” zei de man, — „en voor allen die Hem liefhebben.”

„Toen sloot de lieve jongen zijn oogjes,”
jus eindigde hij zijn verhaal. „In 't eerst dacht
ik dat hij sliep; maar al heel gauw bemerkte
ik, dat hij op aarde niet meer wakker zou

worden, en hij naar het heerlijke Land was
gegaan, waarnaar hij aldoor zoo verlangd had.
Als je hem aanzag, zou je niet gezegd hebben
dat hij dood was, zoo mooi was zijn gezichtje;
en zulk een hemelsche glans lag er op, dat

de omstanders tot elkander zeiden, dat hij in zijn laatste oogenblikken zeker den Heere Jezus al gezien had, en misschien wel in Zijn eigen armen naar den Hemel gedragen was.

--- ---

Ziedaar Gabriëls geschiedenis. Ze was maar kort, evenals zijn leven. Maar gedurende zijn korte leven heeft dat kleine Spaansche jongetje meer van den Heer getuigd, en daardoor grooter zegen om zich verspreid, dan misschien menig ander in een veel langer leven.

Gabriël wist betrekkelijk nog maar heel weinig van den Heer, omdat hij maar weinig van Hem had kunnen hooren; en toch deed hij niets liever dan over dat weinige tot anderen te spreken. Doordat zijn kleine hart vol liefde tot Hem was, vloeide zijn mond er gedurig van over. En zoo deed hij onbewust wat de herders deden bij de geboorte van den Heere Jezus: hij maakte de blijde boodschap bekend, dat er een Vriend, een Zaligmaker is, die allen, die Hem liefhebben, van de zonde verlossen en voor eeuwig gelukkig maken wil.

't Is jammer dat we van zijn lievelingslied

slechts een paar regeltjes weten. 't Is natuurlijk een Spaansch lied, dat in onze taal niet bestaat. Maar wij hebben in het Hollandsch toch ook een lied, dat er, dunkt mij, wel veel op gelijken moet, en waarmee we ons boekje besluiten willen. Het heet:

DE TROUWSTE VRIEND.

Een trouwe Vriend woont in den Hemel,
 Zooals de wereld dien niet biedt;
 Want onder al het aardsch gewemel
 Bestaat er zulk een vriendschap niet.
 Daarom, wie ooit de wereld dient,
 Mijn Jezus is mijn beste Vriend.

De menschen zijn gelijk de baren,
 Maar Jezus' trouw houdt eeuwig stand,
 Hij wil voor vallen mij bewaren,
 En leidt mij voort aan Zijne hand.
 Neen, wereld! 'k zeg uw vriendschap af,
 Mijn Jezus is mijn steun en staf.

Der wereld schijnbaar goede gaven,
 Zijn 't deel van hem, die voor haar leeft;
 Maar eenmaal zeker zien haar slaven
 Hoe deerlijk zij bedrogen heeft.
 Neen, wereld! 'k ben uw schijnschoon moe;
 Mijn Jezus hoor ik eeuwig toe!

